

РЕШЕНИЕ

№ 5866

гр. София, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6336** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.80, ал.3 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по жалба, рег. №ОА23-08140/18.06.21 г. по регистъра на Област С., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Л. К. Д., чрез адв. Р. Р. - САК, преупълномощена от Адвокатско съдружие „Про Юре А.“, срещу Заповед № ДС-20-00003 от 11.05.2021 г., издадена от областния управител на Област С., с искане да бъде отменена.

Наведените основания за оспорване са за некомпетентност, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.1, т.3 и т.4 АПК. Основанието за некомпетентност на органа-издател на акта не е аргументирано в жалбата. Като съществени нарушения на административнопроизводствените правила се твърди непровеждането на процедура по уведомяване за началото на производството по издаване на оспорената заповед. Обратно на приетото от органа било налице валидно правно основание за ползването на имота-склучен договор за наем с извънредния посланик на Кралство К., с нотариално заверени подписи на 10.11.2010 г., рег.№32300/2010 г. по описа на нотариус Р. Д., със склучен към него анекс №1 от 23.05.2012 г. Договорът за наем на основание чл.238 ЗЗД следвало да се счита за безсрочен и не бил прекратен с предизвестие от наемодателя. Недвижимият имот предмет на договора за наем незаконосъобразно бил актуван като държавна

собственост.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане преписката на съда, ответникът оспорва жалбата, като „недопустима, неоснователна и недоказана“. Конкретно твърди, че по преписката е доказано че ПИ с идентификатор 68134.4082.434 е държавна собственост и се управлява от Министерството на външните работи /МВнР/, удостоверено с Акт за държавна собственост /А./ №10667/12.10.2020 г. на областния управител на област С.. Сградата с идентификатор 68134.4082.434.1 била предоставена за ползване на Кралство К. по силата на спогодба от 04.02.1983 г. между Правителството на Народна република България и Народна република България К. за замяна на недвижими имоти за техните дипломатически представителства с в С. и Пном П.. Налице било мотивирано искане на органа на изпълнителната власт с правно основание чл.80, ал.1 ЗДС, управляващ недвижимия имот, с което е започнало административното производство, както от държавата, представлявана от министъра на външните работи, така и от Кралство К., за което са изпратени ноти за съдействие от 13.02.2018 г., 19.06.2019 г. и 23.08.2019 г. Към датата на издаване на заповедта липсвало валидно правно основание от вещен или облигационен характер, съответстващи на специалния ред за управление на държавни имоти, регламентиран в ЗДС и Правилника за прилагането му /ППЗДС/ и междуправителствената спогодба от 04.02.1983 г. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

В съдебно заседание пред АССГ, дружеството-жалбоподател се представлява от управителя Л. К. Д. и процесуален представител-адв. Р. Р. и моли за уважаването на жалбата, както и за присъждането на разноските по делото, в размера посочен в списъка по чл.80 ГПК, който прилага. В депозираните по делото на 11.10.21 г. писмени бележки се преповтарят доводите от жалбата.

Ответникът не се представлява.

Заинтересованата страна/ЗС/ МВнР се представлява от юрк.Д., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, релевира възражение за прекомерност за заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

ЗС Временно управляващият на Посолството на Кралство К. не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, вр.чл.146 провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 16.07.2021 г. и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага преповтарянето ѝ. Допълнително съдът излага, че по преписката липсват данни за надлежното съобщаване на заповедта на адресата- [фирма], която пречатства поставянето началото на срока по чл.149, ал.1 АПК преди подаването на 18.06.21 г. на жалбата до съда. Отделно от това най-ранната сигурна дата, на която управителят на дружеството неизбежно е узнал за заповедта е датата на осъщественото принудително изпълнение-03.06.21 г., видно от твърденията и на двете страни /в жалбата и в писмения отговор на ответника/.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-областния управител на Област С.. Компетентността на органа произтича от чл.80, ал.1 ЗДС.

Спазена е установената форма-заповедта е писмена и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от общия АПК, предвид липсата на специфични изисквания в специалния приложим закон-ЗДС. Изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ, като релевантните за издаването на заповедта факти са правилно установени, но с някои корекции, които ще бъдат изложени по-долу от съда.

Обратно на доводите на жалбоподателя, не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

За началото на административното производство е съставено Писмо рег. №ОА23-14306 от 17.12.2020 г. по описа на Областната администрация на област С. /л.59 от делото/ до дружеството-жалбоподател, което е върнато в цялост от пощенския оператор, като непотърсено от адресата /л.61-л.62 /. По този повод адресът на управление на дружеството, вписан в ТР, е бил посетен от служители на Областната администрация на 18.01.2021 г., за което е съставен Констативен протокол рег.№ №А23-00562/18.01.2021 г. /л.53-л.54/. Видно от обективизираните в него констатации, на адреса на управление на дружеството, от лицето отворило вратата е дадена информация, че такова там дружество няма. На вратата на търговския комплекс, където се намира адреса на управление на дружеството, е залепено уведомление по чл.18а, ал.9 АПК. По-късно на същия ден от същите служители е посетен и процесния имот-сградата на Посолството на Кралство К. /68134.4082.434.1/, намираща се на [улица]в [населено място], след Посолството на Република Й., където установили жена над 50- годишна възраст, която отказала да се представи и да получи писмото, като заявила, че следва да се свържат с адвокатите ѝ, но без да уточнява кои са и къде да бъдат открити. Служителите се представили и обяснили, че ще залепят уведомление по чл.18а, ал.9 АПК и ще съставят КП /което и направили, бел. на съдията/, а в отговор, жената от адреса им отговорила, че са свободни да си вършат работата и да лепят каквото си искат.

Дори и да се приеме, че липсва надлежно уведомяване за началото на административното производство по издаване на оспорената заповед /а не е така/, то с отмяната чл.168, ал.4 АПК /ДВ, бр.15 от 19.02.21 г., в сила от 23.02.21 г./, този порок не е абсолютно процесуално основание за отмяната на акта. Приложимо е утвърденото в практиката схващане, че нарушението е съществено, ако е могло да доведе до друго разрешение на въпроса, предмет на административното производство. Случаят не е такъв. Освен това, в първоинстанционното съдебно производство АССГ е инстанция по фактите и правото и правото на защита на жалбоподателя срещу заповедта за изземване е обезпечено в пълен обем.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон, по следните съображения:

Със заповедта е наредено изземването на основание чл.80, ал.1 ЗДС от [фирма], представлявано от управителя Л. К. Д., на недвижим имот-частна държавна собственост, управляван от Министерството на външните работи, представляващ ПИ с идентификатор 68134.4082.434 и построената върху него сграда с идентификатор с 68134.4082.434.1, а именно терена и сградите, предоставени за ползване на Кралство К., намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к.“М., кв.21, [улица] /бивша [улица]/, поради това, че го държи без правно основание.

Съгласно чл. 80, ал. 1 от ЗДС, имот - държавна собственост, който се владее или

държа без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство.

В мотивната част на заповедта като правно основание за издаването е посочен и чл.21 от В. конвенция за дипломатическите взаимоотношения /Обв. ДВ, бр.28 от 09.04.1968/, съгласно който: „1. Приемащата държава трябва или да улесни придобиването на нейна територия, съгласно нейното законодателство, от изпращащата държава на необходимите за представителството помещения, или да оказва помощ на изпращащата държава да получи помещения по друг начин; 2. Тя е длъжна също тъй, в случай на необходимост, да оказва помощ на представителствата да получат подходящи помещения за своите сътрудници.“

Установява се по делото /л.66-л.69/, а и страните не спорят, че на 04.02.1983 г. е подписана Спогодба между Правителството на Народна република България и Правителството на Народна Република К. /от 1989 г. пак-Кралство К., бел. на съдията/, по силата на която Правителството на НРБ и Правителството на НРК си предоставят взаимно за безвъзмездно и безсрочно ползване посочените в спогодбата парцели, както и си прехвърлят безвъзмездно правото на собственост върху сградите съществуващи върху парцелите, като предвиждат, че сградите и подобренията върху разменените парцели, които в бъдеще ще бъдат построени по право стават собственост на страната, която е придобила имота /чл.2 и чл.4 от Спогодбата/ .

По делото не се твърди и няма данни действието на Спогодбата от 1983 г. между НРБ и НРК да е преустановено в отношенията между Република България и Република К.. Напротив действието ѝ се потвърждава от писмото на министъра на външните работи на РБългария /л.46 от делото, вкл. и от А. №092/12.06.2003 г. на министъра на финансите /

Следователно предоставеният от НРБ на НРК парцел от 2.200 кв.м., находящ се на [улица],[жк], кв.21А-С. / за който страните не спорят, че представлява ПИ с идентификатор 68134.4082.434 по действащата КК остава собственост на българската държава, но без съществуващите в него сгради, реципрочно на предоставеното на НРК на НРБ. Сградите стават собственост на държавата, чието е съответното посолство. Това се удостоверява и от А. №10667/12.10.2020 г. на обл.управител / л.71/ съставен за предоставения за управление на МВнР /т.10 от акта/ поземлен имот с идентификатор 68134.4082.434, като в т.11 от същия е посочено разпоредителното действие, извършено със спогодбата, а в т.13, като забележка изрично е вписано: „В поземлен имот с идентификатор 68134.4082.434 е разположена сграда с идентификатор 68134.4082.434.1, със застроена площ от 344 кв.м. на 2 етажа, предназначение:административна, делова сграда, съгласно скица №15-812322, която не е предмет на настоящия акт.“ А. №092/12.06.2003 г. на министъра на финансите /л.76/ пък удостоверява публичната държавна собственост на българската държава върху сградите в Пном П., реципрочно предоставени ѝ със същата спогодба. Тези факти не са прецизно отразени в мотивната част на административния акт. От доказателствата по преписката безспорно се установява правото на държавна собственост, но докато върху поземления имот то принадлежи на РБ, то върху процесната сграда принадлежи на РК.

І.Следователно първият значим правен въпрос по делото е дали и сградата с идентификатор 68134.4082.434.1 /а не само ПИ, върху който е изградена/ попада в обхвата на чл.80, ал.1 ЗДС, след като тя не е собственост на българската държава, а на

Кралство К..

За разрешаването му съдът излага следното:

1.Целта на чл.80, ал.1 ЗДС е да се даде бърза административна защита на държавната собственост върху имот, като се иземе фактическата власт върху имота от лицето, когато имота се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, въз основа на мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство до областния управител.

2. В. конвенция за дипломатическите отношения е ратифицирана с Указ № 766 на Президиума на Народното събрание от 19.10.1967 г., обн в ДВ, бр. 28 от 9.04.1968 г., в сила за България от 15.02.1968 г. и по арг. от чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България е част вътрешното право на страната.

3. По силата на чл.22, § 2 от В. конвенция за дипломатическите отношения, българската държава като приемаща държава по отношение Кралство К. има специалното задължение да взема всички подходящи мерки за защита на помещенията на представителството от всякакво нахлуване или нанасяне на повреда и за предотвратяване на всякакво нарушение на спокойствието на представителството или накърняване на неговото достойнство.

4. Вън от всяко разумно съмнение невъзможността сградата на дипломатическото представителство на Република К. де се ползва по предназначение, за което в съотв. с данните по адм.преписка многократно е искано съдействието на българските власти, поражда задължението на българската държава да предприеме подходящи мерки за защита.

5. Такава подходяща мярка за защита е и мярката по чл.80, ал.1 ЗДС, която е приложена в случая.

6. Министърът на външните работи ръководи дипломатическите и консулските отношения от името на Република България. Управлява държавните имоти в чужбина и в страната, които са предоставени за управление на Министерството на външните работи /чл.6, ал.1, т.2 и т.9 от Закона за дипломатическата служба/.

7. В качеството си на ръководещ дипломатическите отношения именно с „оглед оказване на съдействие“ на РК и като представляващ МВнР, на което е предоставено управлението върху ПИ, министърът на външните работи е внесъл мотивирано искане с рег. №ОА23-1336/24.11.2020 г. по р-ра на Областната администрация за провеждане на процедура за изземването на процесния имот /л.46-л.47; л.63-л.65 от делото/

8.По тези съображения съдът обуславя извод, че защитата по чл.80, ал.1 ЗДС може да бъде приложена по отношение на всички имоти разположени на територията на РБългария, които са собственост на българската държава или на друга държава, но на основание договореност за дипломатическите и консулски отношения между двете държави, както е в случая.

II. Вторият значим за решаването на спора правен въпрос е дали в случая е налице годно правно основание за ползването на имота от дружеството-жалбоподател. За неговото разрешаване, съдът излага следното:

1.Съгласно чл.6 от Спогодбата 04.02.1983 г., „парцелите, сградите, както и подобренията върху тях ще бъдат използвани за цели и нужди на дипломатическото представителство на съответната държава. Те не могат да бъдат преотстъпвани, предавани или отдавани под наем на други страни и лица, без съгласието на другата договоряща страна.“

2. Следователно създадено е специално ограничително условие за ползването на имотите, предмет на спогодбата, независимо на коя от договарящите страни е собствеността върху тях, а именно „за цели и нужди на дипломатическото представителство на съответната държава“. Друго е допустимо, вкл. и отдаването им под наем на „други страни и лица“, но само със съгласието на „другата договаряща страна“ по спогодбата. Съгласието на българската държава може да бъде дадено само чрез акт на надлежен държавен орган, който е елемент от фактическия състав по сключването на договор за наем

3. Видно от договора за наем от 10.11.2010 г. и Анекс №1 от 23.05.2012 г. към него /л.104-л.106 от делото/, от които извежда правото си да държи имота дружеството-жалбоподател, в него не се сочи съгласие на българската държава за сключването му. За дадено съгласие на българската държава, в който е да било момент от ползването на имота от дружеството-жалбоподател липсват данни по делото. То не се твърди и от самия жалбоподател-нито в жалбата, нито в хода на съдебното производство.

4. По изложените съображения съдът обуславя извод, че правното основание, на което се позовава жалбоподателят-договор за наем от 10.11.2010 г. и Анекс №1 от 23.05.2012 г. не е осъществено, т.е. изначално липсва правно основание за държането на имота от дружеството жалбоподател. При това положение без всякакво значение са доводите на жалбоподателя, че договорът се е трансформирал в безсрочен и че не е прекратен с едномесечно предизвестие. Отделно от това нормите на чл.236 и чл.238 ЗЗД са неприложими за имоти държавна собственост-арг. от чл.239 ЗЗД и глава втора от ЗДС, който е специален приложим закон.

С оглед на горе изложеното съдът обуславя крайния си извод, че е осъществен фактическия състав на упражненото от органа правомощие по чл.80, ал.1 от ЗДС:1.имотът, чието изземване е разпоредено е държавна собственост, със спецификите, отчетени по-горе в т.ІІ; 2. имотът да се държи без основание.

По тези съображения, неоснователната жалба се отхвърля.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, правото на разноски е възникнало за ответника и ЗС, за които оспореният акт е благоприятен. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, както от ответника с писмения отговор, така и от ЗС-МВнР в о.с.з.Процесуалното представителство на заинтересованата страна е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение при съобразяване с проведеното по делото едно с.з., обема и качеството на предложената защита съдът определя в размер на 100 лева-чл. 144, ал.4, вр.ал.3 АПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ. Въпреки изхода на спора /чл.143, ал.3 АПК/, искането на ответника е неоснователно, тъй като писменият отговор е подписан лично от областния управител, като по делото няма данни да е изготвен от юрисконсулт, а в съдебно заседание процесуален представител на ответника не се яви. Не са депозиран и писмени становища.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК,

Административен съд София- град, II о., 23 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалба, рег. №ОА23-08140/18.06.21 г. по регистъра на Област С., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Л. К. Д., чрез адв. Р. Р. - САК, срещу Заповед № ДС-20-00003 от 11.05.2021 г., издадена от областния управител на Област С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Министерството на външните работи сумата в размер на 100 /сто/ лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: